

ΣΑΣ ΕΧΕΙ ΤΥΧΕΙ ΠΟΤΕ να φαντάζεστε τον εαυτό σας να ρητορεύει μπροστά στο πλήθος; Ποιο πλήθος και για ποιο θέμα αδιάφορο. Για τα πάντα και για τίποτα. Οτιδήποτε περνάει από το μυαλό σας, οτιδήποτε σας συμβαίνει γίνεται μια συναρπαστική ρητορεία που βγαίνει από το στόμα σας και μαγεύει τον κόσμο. Ω, τι ευχαρίστηση. Είναι κι αυτές οι αγορεύσεις του μπαμπά, φαίνεται, που με έχουν επηρεάσει. Το δικηγοριλίκι. Δεν ξέρω, το βρίσκω θλιβερό να πρέπει να υπερασπίζεσαι υποθέσεις για περιουσίες και ιδιοκτησίες. Εγώ θα ήθελα να διαλύσουμε όλο το σύστημα και να το φτιάξουμε από την αρχή. Άλλο θέμα αυτό. Πάντως είναι γεγονός ότι πάσχω από μια μόνιμη φαντασίωση αγόρευσης. Οπότε, κυρίες και κύριοι, ακούστε με... Αυτήν τη φορά έχω μια καλή ιστορία να σας πω.

Ναι, κυρίες και κύριοι, είναι αλήθεια. Βρίσκομαι σε δεινή θέση. Σήμερα είναι παραμονή Πρωτοχρονιάς, μας έχουν τρελάνει στα κουδούνια για τα κάλαντα, ο μπαμπάς προσπαθεί να θυμηθεί τα ριν και τους κωδικούς πρό-

σδασης κι εγώ έχω ένα κουδάρι στο μυαλό μου. Θα ήθελα να πάω αλλά δεν μπορώ. Κινδυνεύω να γίνω ρεζίλι στον Roller-S και σε όλη την μπλογκόσφαιρα, στη διαδικτυακή γειτονιά μου και ίσως και σε όλους εσάς. Θέλω να ανοίξει η γη να με καταπιεί, να γίνω αόρατη ή να πάρω ένα μαγικό χαπάκι και να ενσωματωθώ στο σώμα της αδερφής μου. Θα ήθελα να διαγραφώ από τις ληξιαρχικές λίστες γεννήσεων. Να κάνω ένα άλμα με το σκέιτμπορντ και να απογειωθώ σε άλλο πλανήτη. Ήταν ατυχής αυτή η ιδέα μου, ατυχέστατη. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ήρθε και το μπλακ άουτ του μπαμπά. Κατά κάποιο τρόπο νιώθω υπεύθυνη και γι' αυτό.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ας δάλουμε λίγη τάξη γιατί το χάος δε μου αρέσει. Είμαι άνθρωπος της τετράγωνης λογικής, κι ας τα έχω κάνει μούσκεμα από μια παρόρμηση της στιγμής. «Μια αποκοτιά του νου» που θα έλεγε και η κυρία Χρυσού με τις φιλολογικούςρες της. Αυτή η γυναίκα πρέπει να στήσει μια wiki_kotsanopraideia. Καμιά φορά οι απολιθωμένες εκφράσεις της μου σφηνώνονται στο μυαλό και, τσουπ!, ξεφυτρώνουν εκεί που δεν το περιμένω. Αλλά ας αφήσουμε τις «παρεκβάσεις» (κι αυτό Χρυσού, από τον Ηρόδοτο).

* * *

Γεννήθηκα στις 22 Οκτωβρίου 1994 γύρω στα μεσάνυχτα, στο γύρισμα από τον Ζυγό στον Σκορπιό. Διαλέγω τον Σκορπιό. Ζώδιο με τσαγανό. Με δαγκάνες και δηλητήριο. Ζώδιο με προσωπικότητα, κυρίες και κύριοι. Η αδερφή μου πάλι προτιμάει τον Ζυγό. Το βρίσκει κομψό. Δικαίω-

μά της. Άσε που δγήκε πρώτη στον κόσμο, λέει, άρα μπορεί εκείνη να είναι πράγματι Ζυγός. Τώρα που το σκέφτομαι, είναι απόλυτα λογικό να ανήκουμε σε διαφορετικά ζώδια με τη Μυρτώ. Δίδυμες που είναι σαν τα σκυλάκια του Black and White, του ουίσκι, έχετε δει; Ε, αυτές είμαστε εμείς. Τυπικά, τα χαρακτηριστικά μας είναι ίδια. Σωματότυπος, αναλογίες, χρώμα ματιών, χρώμα μαλλιών και τα ρέστα. Αλλά άμα μας δείτε θα πάθετε λαλά από το πόσο όμορφη είναι η Μυρτώ και πόσο χάλια εγώ. Τα πρασινογάλαζα μάτια μου έχουν από μια καφετιά κηλίδα στο ασπράδι του βολβού, με αποτέλεσμα να φέρνω λίγο σ' εκείνες τις γάτες που έχουν διαφορετικό χρώμα σε κάθε μάτι. Ένα αλλόκοτο πράμα, δηλαδή. Συνεχίζουμε.

Το δεξί μου φρύδι έχει την τάση να ανασηκώνεται, όταν μιλάω, σε ένα τόξο περιφρόνησης. Ένα κάτι σαν τικ, ένα καταραμένο τικ που με αναγκάζει κάθε τόσο να απολογούμαι, «Μα δε σας ειρωνεύομαι, κυρία Χρυσού». Αν και ειδικά η Χρυσού την τραβάει την ειρωνεία, έτσι που είναι σαν μπάλα παγωτού πάνω σε δυο οδοντογλυφίδες –για πόδια– και με την τσιριχτή της τη φωνή... Τι σχέδιο κι αυτό. Στο θέμα μας, όμως. Συνεχίζουμε: Το μέτωπό μου είναι πολύ μεγάλο και αδυνατώ να το κρύψω κάτω από αφέλειες, γιατί έχω μια φύτρα ακριβώς πάνω από το κούτελο που κατευθύνεται γραμμή στον ουρανό. Ένα σιντριβάνι από μαλλιά που δεν υπακούει σε κανένα πιστολάκι. Ούτε και ατιμού. Οπότε αυτό το γήπεδο που έχω για κούτελο δε συμμαζεύεται. Μαλλιά καστανόξανθα πολύ σγουρά. Μη χαίρεστε. Η δόξα της μπούκλας κρατάει ελάχιστα μετά το λούσιμο. Γρήγορα γίνονται μια αδιαπέραστη τζιβάδα – πώς είναι το συρμάτινο σφουγγαράκι για τις κατσα-

ρόλες, ε, αυτό είναι το μαλλί μου. Δόντια λίγο στραβά, με τα απαραίτητα σιδεράκια να προσπαθούν να τα φέρουν στον ίδιο δρόμο. Το χαμόγελο του δράκουλα. Άμα δεν τρώει όλο του το φαγάκι το βλαστάρι σας, μπορώ να έρθω να του χαμογελάσω απειλητικά. Θα αδειάσει το πιάτο του μονομιάς. Συνεχίζουμε.

Αυτιά λίγο πιο μεγάλα από το κανονικό, μύτη με κοκαλάκι να πετάει λίγο και χείλη λίγο ασύμμετρα. Γενικά, όλα είναι «λίγο» κάτι. Τίποτα το πολύ απαίσιο – μια ουλή, ένα λαγόχειλο, μια αποκρουστική τριχοφυΐα... Όχι. Αλλά όλα στο πρόσωπό μου είναι κάπως... παρατοποθετημένα – το αποτέλεσμα να είναι απογοητευτικό. Ποια καταραμένη τυχαία μετάλλαξη των γονιδίων του μπαμπά και της μαμάς ευθύνεται γι' αυτό το χάλι; Ποιοι παππούδες, θείοι και άλλοι πρόγονοι από το μακρινό παρελθόν μου άφησαν κληρονομιά αυτές τις ατυχείς αναλογίες προσώπου; Τους φαντάζομαι όλους αυτούς –τους έχω δει σε φωτογραφίες, η δλοσυρή προγιαγιά Μαριγώ, ο γωνιώδης θείος Λευκίας και ο ξερακιανός παππούς Λεωνίδα, όλοι σαν ήρωες από θρίλερ–, τους φαντάζομαι, λοιπόν, να έρχονται πάνω από την κούνια μου και να με «ευλογούν» χαιρέκακα με ένα κουσουράκι τους. Πώς έκαναν η Κλωθώ, η Άτροπος και η Λάχεση, οι καλές Μοίρες των μωρών; Ε, εγώ είχα τη Μαριγώ, τον Λευκία και τον Λεωνίδα.

Ενώ στην κούνια της Μυρτώσ στέκονταν σίγουρα η μαμά, ο μπαμπάς και η γιαγιά Αμαλία. Όλοι τους κούκλοι. Αυτή η γιαγιά Αμαλία ίδια η Αντζελίνα Τζολί σε τοπική παραλλαγή. Από τον Πύργο Ηλείας, παρακαλώ. Η καλλονή του Πύργου. Και η μαμά πιο πολύ προς τη Νικόλ Κίντμαν, και ο μπαμπάς –όχι, αντικεμενικά, δηλαδή–

από Κλούνει και πάνω. Μη νομίζετε. Βλέπω πολλές ταινίες αλλά δεν είμαι κολλημένη. Όπως και να το κάνεις, όμως, ένα ωραίο πρόσωπο είναι κάτι το ακαταμάχητο. Κάτι το μαγικό.

Και μη μου αρχίσετε τα νερόδραστα, ότι η προσωπικότητα μετράει και τα ταλέντα και η μόρφωση και τα ρέστα. Συγγνώμη, αλλά αυτά είναι παρηγοριές στον άρρωστο. Όπως παρηγοριά στον άρρωστο είναι και τα λόγια του μπαμπακούλη μου «Είσαι κούκλα, για κανέναν δε σε χαλαλίζω», και κάτι τέτοια που είναι γλύκας όταν τα λέει αλλά σιγά μη το χάσουμε το παραμύθι. Η μαμά πάλι λέει ότι «έχω πνεύμα». Αλλά κανείς δε γυρίζει να σε κοιτάξει στον δρόμο γιατί λάμπει το πνεύμα σου, ούτε σου ζητάει το τηλέφωνό σου γιατί έπαθε με το φοβερό ζωγραφικό σου ταλέντο. Αφήστε που δεν έχω τίποτα από όλα αυτά τα αντισταθμιστικά οφέλη. (Σούπερ έκφραση, ε; «Τα αντισταθμιστικά». Τα ξέρω από τον μπαμπά, που είναι δικηγόρος.) Δεν έχω καλή φωνή, δε ζωγραφίζω, στα καλλιτεχνικά έχω 13, δεν πιάνουν τα χέρια μου, δεν τρέχω γρήγορα, δε διακρίνομαι σε κανένα άθλημα και οι θαμνοί μου είναι μετριότατοι. Του 16 με 17. Άρα ξέχνα και τα αντισταθμιστικά. Και γκαντέμω και χωρίς χάρισμα. Ε, τι θες, κυρά μου, και μπερδεύεσαι με τα blog και τις γνωριμίες. Κάτσε στ' αυγά σου. Λούφαξε εκεί στη γωνιά σου να μη μιλάς, να μη λαλάς, μπας και σε ξεχάσει η ανθρωπότης. Όχι, εγώ εκεί, να πεταχτώ σαν το ραπάνι και να πω «εδώ είμαι κι εγώ». Πού πας, ρε Καραμήτρο; Να τα αποτελέσματα. Αλλά με τη σειρά, με τη σειρά, να δάλουμε τάξη στο χάος.

Η Μυρτώ, λοιπόν, είναι κούκλα. Η μαμά είναι εντυ-

πωσιακή και ο μπαμπάς είπαμε, να μην τα ξαναλέμε. Που σημαίνει ότι η μετριότητα έως ατυχής εμφάνισή μου δγάζει μάτι. Ξέρετε τώρα τι εννοώ. Όχι τίποτα δραματικό. Απλώς ότι κανένα βλέμμα δε μένει πάνω μου περισσότερο από μισό του μισού ω μισό δευτερόλεπτο. Δεν έχω χρονομετρήσει, για να είμαι ακριβής, αλλά κάπου εκεί είναι οι χρόνοι μου. Κοιτάξτε, για να είμαστε πιο συγκεκριμένοι, υπάρχει η ποσότητα και η ποιότητα προσέλευσης βλεμμάτων. Πόσοι ή πόσες σας κοιτάζουν στα μάτια όταν διασχίζετε τον δρόμο; Αυτή είναι η ποσότητα. Κρίσιμης σημασίας και μη μου πείτε ότι δε σας νοιάζει. Ότι κάθε πρωί που πάτε στο γραφείο δε μετράτε θύματα. Κι ότι δε γουστάρετε τρελά να έχετε κάνει μια καλή μπάζα. Με άλλο στιλ κάθεστε στη στριφογυριστή καρέκλα σας και με άλλη γλύκα μιλάτε σε συναδέλφους και προϊστάμενους. Όχι μόνο με γλύκα. Με το αίσθημα του ακαταμάχητου. Ο κόσμος είναι σήμερα στα πόδια σας. The winner takes it all.

Πάμε στην ποιότητα. Είστε ήδη εγκατεστημένοι σε μια παρέα, σε ένα πάρτι, σε μια σύναξη, τέλος πάντων. Οπότε τα βλέμματα διασταυρώνονται και κινούνται σαν ρεύματα από τον έναν στον άλλον. Ελάτε τώρα. Το κάνουμε όλοι συνεχώς. Σκανάρουμε πρόσωπα και στα γρήγορα ξέρουμε ποιος αξίζει δεύτερη ματιά. Εμείς ξέρουμε ποια αγόρια «δεν τραβάνε στην ανηφόρα», όπως λέμε με την Τζένη τα αγόρια που διαβάζουν μόνο αθλητικά και γενικά δεν την ψάχνουν. Ποια είναι στην κατηγορία «Μ», που σημαίνει μουλάρι. Αυτοί κάνουν παιχνίδι και, εκεί που έχεις φτιαχτεί και αρχίζεις το ονειροπόλημα, ξαφνικά μην τον είδατε τον Παναγή. Ψάχνεσαι εσύ να δεις μην

είπες καμιά μπαρούφα και τον ξενέρωσες τον τύπο αλλά δε θρίσκεις άκρη. Η κατηγορία «ΚΔΟΑ» είναι παλιά αλλά ολ τάμι κλάσικ. «Κτηνώδης Δύναμη, Ογκώδης Άγνοια». Η αλήθεια είναι, μόλις τώρα το συνειδητοποιώ, ότι δεν έχουμε πολλές κατηγορίες για τα αγόρια που αξίζουν. Το καλύτερο που λέμε είναι «τραβάει στην ανηφόρα». Τα κορίτσια τα κατατάσσεις στο πι και φι, από το μακιγιάζ και το ντύσιμο. Η βασική αξιολόγηση, βέβαια, σε αυτό το στάδιο των δλεμμάτων, αφορά την ομορφιά. Αν είσαι «μπάζο», την έδαψες. Κανένα δλέμμα δε μένει πάνω σου για πάνω από ένα δευτερόλεπτο. Ε, αυτό, κυρίες και κύριοι, είναι μεγάλο πλήγμα. Τέτοιο φτύσιμο είναι χειρότερο κι από χυλόπιτα.

Εννοείται, λοιπόν, ότι θα πρέπει να ανήκω στην κατηγορία «μπάζο», άντε και στο «προς το μπάζο», γιατί τέτοια χαστουκάκια τα τρώω καθημερινά. Η καλύτερη επίδοση στη διάρκεια προσέλκυσης δλέμματος είναι της Μυρτώς. Αγόρια και κορίτσια, μικροί και μεγάλοι, αργά ή γρήγορα καταλήγουν να απευθύνονται σ' εκείνη. Εννοείται ότι είναι και πανέξυπνη, έχει άνεση με τον κόσμο, έχει χιούμορ, της δγαίνει αδιάσπα, ρε παιδί μου. Απλώς το 'χει. Είναι σούπερ. Δεύτερη έρχεται η Τζένη. Είναι πολύ στιλάτη. Όχι με γόδες και εφαρμοστά και αηδίες. Με τζιν και μακό και αθλητικά και σγουρά μαλλιά, ποτάμι από μπούκλες που πάνε πέρα δώθε σαν ελατήρια, με μεγάλα μάτια και χείλη και τέλειο πσιινό, γιατί το τζιν θέλει οπίσθια Βραζιλιάνας για να δείξει. Η Τζένη όμως δεν παίρνει χαμπάρι τι απίλ έχει. Βάζει τον εαυτό της στην ίδια μοίρα με μένα, έχει πρόδλημα το κορίτσι, της το λέω, αλλά το χαδά της. Θα πρέπει να φταιεί ότι και οι δυο γο-

νείς της είναι σαν μελιτζάνες ένα πράμα, και δε θα μπορεί κι η ίδια να πιστέψει πώς βγήκε έτσι θεά. Το ψυχολογικό, τελικά, ακούτε με, παίζει μεγάλο ρόλο. Εγώ ευτυχώς δεν έχω κόμπλεξ. Ξέρω τι μου γίνεται. Άκρως προσγειωμένη. Τελικά είναι ταλέντο να ξέρεις τον εαυτό σου. Ή το 'χεις ή δεν το 'χεις. Κι εγώ το 'χω. Να, αυτό είναι ένα σπένσιαλ ταλέντο μου.

Το κερασάκι σάς το άφησα για το τέλος. Το όνομά μου είναι Λεωνή. Μα για όνομα του Ιησού, του Αλλάχ και του Βούδα. Χρειαζόταν να έχω και τόσο ξεφτίλα όνομα; Τι είναι αυτό; Σαν αντρικό δεν ακούγεται; Λεωνίδα. Ε, αυτό είναι. Ο παππούς, από τη μεριά του μπαμπά μου, λεγόταν Λεωνίδα, και οι γονείς μου είχαν τη φαινή ιδέα να με βγάλουν Λεωνή. Γιατί πέθανε πρόωρα, λέει. Η Μυρτώ τη σκαπούλαρε με ένα ωραίο όνομα, άσχετο από οικογενειακά, κι εγώ φορτώθηκα τη μνήμη του παππού Λεωνίδα. Μα πώς να σταθείς με αυτό το όνομα; Όχι, για φανταστείτε να με ερωτευτεί κανένα αγόρι (λέμε τώρα), τι θα μου λέει όταν με κρατάει τρυφερά στην αγκαλιά του; «Λεωνιδάκι μου, Λεωνή μου, Λεώ μου». Θα νομίζει ο άνθρωπος ότι αγκαλιάζει τον Λεωνίδα με τους 300 του. Δε λέω, ένδοξες στιγμές της ελληνικής ιστορίας, αλλά εγώ τι φταίω; Χάθηκε ένα ονοματάκι γλυκό και χαδιάρικο; Λοιπόν, στην επιλογή ονόματος του παιδιού θα πρέπει όλοι οι γονείς να σκέφτονται τις δυνατότητες του ονόματος για τρυφερά υποκοριστικά. Πάρτε το Αταλάντη. Ωραίο. Είναι το όνομα της αδερφής της Τζένης. Αλλά καμία απολύτως δυνατότητα για υποκοριστικό. Αταλαντάκι, Αταλαντούλα, Αταλαντίτσα... τίποτα. Τουλάχιστον, όμως, είναι όνομα γυναίκας. Το δικό μου είναι όνομα τραβεστί.

Πού το «Μυρτώ». Άρωμα γυναίκας, όχι αστεία. «Μυρτιά μου» θα της λέει ψιθυριστά στο αυτί. Όνομα για νύχτες καλοκαιρινές, και μάλιστα με πανσέληνο.

* * *

Ξέρω τι σκέφτεστε. Ότι ζηλεύω τη Μυρτώ. Καμία σχέση. Αν μας δείτε θα καταλάβετε. Μικρές ναι, μαλλιοτραδιώμασταν συχνά. Ίσως και να ζήλευα τότε. Αλλά τώρα περνάμε ωραία. Και σ' αυτήν τη δύσκολη στιγμή, μάλιστα, ξηγιέται σπαθί. Μακάρι να με είχε συνεντίσει πιο νωρίς, αλλά πού να ήξερε τι σκάρωνα εγώ πίσω από τις κλειστές πόρτες του δωματίου μου. Με τη Μυρτώ, λοιπόν, κάνουμε όλα τα παιδιαρίσματα. Παίζουμε τις διονικές νεραίδες πριν κοιμηθούμε, τρυπώνουμε η μία στο δωμάτιο της άλλης τα βράδια, κάνουμε μάχες εκτοξεύοντας βρόμικες κάλτσες, σηκωνόμαστε κρυφά και παίζουμε ηλεκτρονικά και τέτοια. Εντελώς μωρά γινόμαστε, το παραδέχομαι, αλλά έχει γέλιο.

Αγοράζουμε τρικ από το κατάστημα με τα μαγικά και καταστρώνουμε υποχθόνια σχέδια εναντίον της θείας Αλκμήνης (άλλο όνομα κι αυτό στην κατηγορία «ξενερούα», ταιριάζει όμως γάντι στη θεία). Μια φορά αγοράσαμε κάτι στρακαστρούκες που τις βάζεις στο τσιγάρο και όταν ο άλλος πάει να το ανάψει σκάνε και πετάγονται σπίθες. Κάτι δεν πήγε όμως καλά και δεν έσκασαν. Να πάρει. Πάντα κάτι δεν πάει καλά την τελευταία στιγμή με αυτά τα καταραμένα κόλπα. Αλλά ώσπου να τελειώσει το τσιγάρο η θεία, είχαμε λυθεί στο γέλιο περριμένοντας τη μεγάλη έκρηξη. Η καημένη η θεία, μας φέρνει πάντα σο-